

[Rahbæk Møller]

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 66:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og om ophævelse af lov om begrænsning af løn under sygdom. (Ophævelse af karenssdag).

Af Erik B. Smith (S) m.fl.
(Fremsat 15/11 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Palle Simonsen):

Som forslagsstillerne selv anfører i bemærkningerne til lovforslaget, afviste et flertal i Folketinget i foråret et lignende lovforslag om ophævelse af karenssdagen.

Indførelsen af karenssdagen er jo, som jeg tidligere har sagt det, en besparelse på det sociale område, der omfatter alle lønmodtagere, dvs. den gruppe af befolkningen, der er sikret en arbejdsindtægt, og karenssdagsgivningen gør det muligt at undgå besparelser, der rammer andre og svagere grupper som f.eks. pensionister eller handicappede.

Situationen har for så vidt ikke ændret sig siden ordningens indførelse, og derfor må jeg selvfølgelig også i dag afvise det nu foreliggende forslag.

I anledning af forslagens bemærkninger om, at visse lønmodtagere rammes særlig hårdt, f.eks. lønmodtagere med flere ansættelsesforhold, kan jeg sige, at problemet jo har vist sig, efterhånden som tiden er gået, ikke at være så stort i praksis. Hvis en person har tre-fire ansættelsesforhold, vil den pågældende sandsynligvis ikke opfylde beskæftigelseskravet i dagpengeloven. Det vil

sige, at arbejdsgiverens dagpengepligt bortfalder, og at den pågældende i stedet har ret til dagpenge fra social- og sundhedsforvaltningen fra anden hele fraværsdag. Der beregnes i sådanne tilfælde kun én karenssdag i forhold til hele den fraværsperiode, som social- og sundhedsforvaltningen skal betale dagpenge for.

Dagpengelovens beskæftigelseskrav vil derfor føre til, at der yderst sjældent vil være tale om mere end to karenssdage i anledning af ét sygefravær.

Det har derudover i debatten ofte været anført, at karenssdagsgivningen ikke overholdes, og det synspunkt er ikke længere holdbart. Socialforskningsinstituttets omnibusundersøgelse for oktober 1983 over karenssdagens virkninger viser, dels at næsten alle nu har kendskab til reglerne – det var ikke tilfældet i første omgang – for afvikling af karenssdagen, dels at størstedelen af de interviewede, ca. 80 pct., ikke får løn på første sygedag.

Også Dansk Arbejdsgiverforening har foretaget en undersøgelse af, hvor mange personer der er omfattet af karenssdagsgiven. Denne undersøgelse, der omfatter betydeligt flere personer end socialforskningsinstituttets undersøgelse, viser, at ca. 90 pct. af arbejderne og ca. 80 pct. af funktionærerne på de ca. 800 virksomheder, der er omfattet af undersøgelsen, afvikler karenssdagen på foreskrevet måde, dvs. ved løntræk, ferie eller afspadseringsdag.

Inden længe vil jeg, som jeg tidligere har lovet, afgive en rapport til socialudvalget om karenssdagen. Denne rapport vil bl.a. indeholde statistiske oplysninger om, hvorledes karenssdagen administreres i praksis. Først når jeg til den tid har et fuldstændigt overblik over karenssdagsudviklingen, vil jeg tage stilling til, om der er behov for, hvad man kunne kalde enkelte mindre justeringer.

En ophævelse af karenssdagen vil jeg, som jeg tidligere har sagt, helt afvise, og jeg vil også gerne tilføje, at jeg ikke har grundlag for at tro, at der ikke er opnået de ønskede socialt rimelige besparelser, der var udgangspunktet for karenssdagens indførelse.

Mette Groes (S):

Lovforslaget er en delvis genfremsættelse af et forslag om afskaffelse af karenssdagen

[Mette Groes]

fra marts i år. Den eneste ændring er, at vi har valgt at lade arbejdsgiverperioden være uændret af hensyn til de økonomiske konsekvenser.

Siden karensdagens indførelse er det strømmet ind med klager over de urimelige virkninger, den har. Den, der ikke har anden mulighed for at være væk fra arbejde på barnets første sygedag end at melde sig syg, bliver trukket i løn. Den, der har flere arbejdsgivere, kan trækkes for mere end 8 timer. Møder man syg på arbejde, bliver der et par timer og går hjem, trækkes man både for denne og den næste dag. Skal man til behandling eller kontrol mere end 14 dage efter sygdommens ophør, trækkes man også for det.

Et yderligere bevis på, hvor urimelig loven er, ses i det notat om afvikling af første sygedag på grundlag af oktoberomnibussen fra socialforskningsinstituttet, der blev offentliggjort for et par dage siden. Det fremgår heraf, at 50 pct. kan vælge at tage en afspadseringsdag eller feriedag, godt 20 pct. får løn på første sygedag, og 1 pct. har fået en § 12-aftale på grund af kronisk sygdom.

Der er forskel på, om man er offentligt eller privat ansat. 34 pct. af de privat ansatte får løn første sygedag, det får offentligt ansatte ikke. Til gengæld har de offentligt ansatte større muligheder for at tage en ferie- eller afspadseringsdag.

Der er væsentlige forskelle mellem forskellige stillingskategorier. Blandt ansatte i det private erhvervsliv er kun 9 pct. af funktionærerne tvunget til løntræk den første sygedag mod 36 pct. blandt de faglærte og 47 pct. blandt de ufaglærte.

Blandt de offentligt ansatte kan funktionærer i meget højere grad end ufaglærte vælge at afspadsere eller tage ferie i stedet for at blive trukket i løn. Kun 25 pct. funktionærer mod 50 pct. arbejdere er tvunget til løntræk ved første sygedag.

Kvinder er i væsentlig større omfang end mænd tvunget til løntræk. 57 pct. ufaglærte kvinder i offentlige virksomheder er ude for løntræk mod 44 pct. mænd.

Vi ser altså, at kvinder i højere grad end mænd, ufaglærte i højere grad end funktionærer og offentligt ansatte i højere grad end privat ansatte er tvunget til løntræk ved første sygedag.

Vi har altså en lov, der klart behandler kvinder dårligere end mænd, ufaglærte dårligere end funktionærer og børnefamilier dårligere end dem, der ingen børn har. Alle vore spådomme om, hvor uheldigt denne lov ville komme til at virke, er blevet opfyldt. Vi må af med den lov.

Agnete Laustsen (KF):

Allerede inden karensdagsloven overhovedet var trådt i kraft, fremsatte socialdemokratiet forslag om dens ophævelse, og nu fortsætter man efter kun cirka et halvt år dette felttog.

Vi finder fra konservativ side fortsat ikke, at forudsætningerne for lovens indførelse har ændret sig, og vi mener ikke, at dens administration og konsekvens giver anledning til at overveje en ophævelse.

Jeg er i denne forbindelse tilfreds med socialministerens oplysning om, at Arbejdsgiverforeningens store undersøgelse af, hvem der er omfattet af karensdagsloven, viser, at langt størstedelen af såvel arbejdere som funktionærer er omfattet af og afvikler karensdagen forskriftsmæssigt.

På denne baggrund er der god grund til at tro, at målet med de sparebestræbelser, regeringen tilsigtede ved lovens indførelse, vil blive nået.

Vi må derfor fra konservativ side afvise lovforslaget, men jeg er glad for, at ministeren senere vil redegøre mere detaljeret for erfaringerne med loven og også overveje ændringer, hvis utilsigtede virkninger måtte være indtruffet.

Knud Andersen (V):

Jeg skal i stedet for vor ordfører henvise, som forslagsstillerne selv gør det, til debatten i sidste samling og til de bemærkninger, venstre dengang gjorde.

De oplysninger, der er fremkommet indtil nu, synes at bekræfte en antagelse om en forbedret folkesundhed.

I øvrigt afventer vi ministerens redegørelse om virkningerne af den pr. 1. april foretagne ændring af mulighederne for løn under sygdom.

Jeg skal, som vi gjorde sidst, afvise forslaget.

Agerschou (SF):

SF har hele tiden taget kraftigt afstand fra indførelse af karensdagen. Vi mener, karensdagen er udtryk for et ønske om at lægge skat på sygdom og for en åben og erklæret mistillid til lønmodtagere. Vores modstand er naturligvis ikke blevet mindre af, at forskellige undersøgelser viser, at den medfører en lang række alvorlige sociale skævheder.

Da folketinget behandlede et lignende forslag fra socialdemokratiet den 15. marts 1983, udtalte socialministeren bl.a. – og jeg citerer fra sp. 7642 i folketingets forhandlinger:

»Da vi for ikke engang en uge siden sidst drøftede karensdagen her i folketinget, mener jeg, at jeg fik slået 100 pct. fast, at lovgivningen om en karensdag omfatter alle lønmodtagere. Men for at der ikke skal være nogen tvivl, vil jeg da gerne gentage, at det er hensigten med lovgivningen, at karensdagen også i praksis håndhæves over for alle lønmodtagere, . . .«

Der foreligger efterhånden flere undersøgelser, der dokumenterer, at det ikke er tilfældet. Den sidste er kommet fra socialforskningsinstituttet, som ministeren i parentes bemærket også nu forsøger at få lidt mere ensrettet og lidt mere centralt styret.

Denne undersøgelse viser, for det første at det kun er knap 30 pct. af lønmodtagerne, der nødvendigvis bliver trukket i løn. For det andet at godt 20 pct. af lønmodtagerne får løn på første sygedag og dermed ikke er omfattet af karensdagsordningen. For det tredje at det kun er 9 pct. af funktionærerne, der er tvunget til løntræk for første sygedag, mod 36 pct. blandt faglærte og 47 pct. blandt ufaglærte arbejdere. Dette skyldes, som det fremgår af undersøgelsen, dels at op mod halvdelen af funktionærerne mod 21–25 pct. af arbejderne får løn for første sygedag, dels at funktionærerne i størst omfang og ufaglærte arbejdere i mindst omfang kan vælge at bruge en afspadserings- eller feriedag på den første sygedag. For det fjerde at der med karensdagen er tale om en delvis særlovgivning for offentligt ansatte, og for det femte at kvinder i højere grad end mænd er tvunget til løntræk for første sygedag.

Undersøgelsens resultater er i virkeligheden banale i den forstand, at det er ting, der hele tiden er blevet fremhævet, ting, der hele

tiden er blevet argumenteret med i debatten. Derfor synes jeg også, at den måde, socialministeren kom om ved undersøgelsen på, da han holdt sit første indlæg, var deprimerende let.

Socialdemokratiet nævner i bemærkningerne til deres forslag andre og vigtige skævheder, bl.a. at en lønmodtager med flere arbejdsforhold har én karensdag i hvert arbejdsforhold, og at tilbagefaldsreglen ikke er nogen beskyttelse for lønmodtagere, hvis man skal til kontrol, forundersøgelse eller ambulatoriebehandling inden for en tilbagefaldsperiode på 12 dage, selv om undersøgelserne eller behandlingerne stammer fra den pågældende sygdom. Ligeledes er de sygdomme, der er omfattet af § 12-aftalebegrebet, ved at blive helt diffuse, så det ender med, at de, der har denne aftale, bliver stillet langt ringere på arbejdsmarkedet end før.

Med andre ord, der er tale om en elendig lov. SF støtter socialdemokratiet i kravet om dens øjeblikkelige afskaffelse.

Grethe Lyngs (CD):

Under sidste debat om lov om begrænsning af løn under sygdom så vi, hvor svært det var at spare, og socialministeren kom folketinget i møde med ændringsforslag, da der blev fundet ømme punkter. Arbejdsskader blev taget ud, ligeledes kronisk syge, der går til behandling ud over den i loven fastsatte grænse på 2 år. Karensdagen blev afskaffet for ca. 10 år siden, nu er den indført igen, ikke på grund af mistro til nogen, men af bitter nød.

Fru Mette Groes sagde ved forrige førstebehandling, at alvorlig stress og nedslidning var en væsentlig årsag til sygdomme, og at dette kunne undgås ved et godt arbejdsmiljø. Deri er CD enig. Det er vores opfattelse, at mange sygedage måske kunne undgås, hvis medarbejderne fik tryghed i deres arbejde, men her kommer det så ind, at f.eks. fagforeningens ulidelige indblanding ofte kan give symptomer som stress og andre dårligdomme, angsten for at stå uden arbejde, hvis man ikke følger fagbevægelsens direktiver.

Centrum-demokraterne kan ikke støtte lovforslaget, men jeg vil gerne være med til at se på, om der er noget, som blev overset, da loven blev vedtaget, når rapporten om karensdagen kommer til socialudvalget, den

[Grethe Lyngs]

rapport, som bl.a. vil indeholde statistiske oplysninger om, hvorledes karensdagen administreres i praksis.

Tove Niemann (FP):

Det foreliggende lovforslag vil vi fra fremskridtspartiets side ikke støtte. Som det fremgår af bemærkningerne, er det en delvis genfremsættelse af et lovforslag, der var til første behandling den 15. marts 1983, og jeg vil derfor henvise til, hvad vores politiske ordfører sagde dengang, for det er med akkurat den samme begrundelse, jeg i dag afviser lovforslaget om ophævelse af karensdagen. Karensdagen har nemlig også haft nogle positive virkninger. Jeg har talt med mennesker fra store arbejdspladser, som gennem 20-30 år altid har passet deres job og aldrig har taget nogen »blå mandag« eller »rød fredag«, eller hvad de hedder, og de har ærgret sig over de medarbejdere, der gang på gang har taget sig en såkaldt sygedag. Loven har altså været med til at forbedre arbejdsmiljøet.

Aase Olesen (RV):

Da mit partis ordfører, fru Lone Dybkjær, er forhindret i at være til stede på grund af et andet vigtigt møde, skal jeg blot henvise til, hvad hun tidligere har sagt. Vi afviser forslaget med nøjagtig de samme begrundelser som sidst.

Inge Krogh (KrF):

Vi må afvise det foreliggende lovforslag på samme måde, som vi afviste det, da det sidste gang var til behandling her i tinget. Det viser sig efter den foreløbige undersøgelse, som er foretaget, at ca. 80 pct. af alle virksomheder overholder karensdagsbestemmelserne, og at de ikke unødigt hårdt rammer den, som er ansat flere steder.

Erik B. Smith (S):

Jeg er i den situation, at det er vanskeligt for mig at takke alle ordførerne for modtagelsen af dette lovforslag, og det ser ikke ud til, at der på det foreliggende grundlag kan skaffes et flertal for forslaget. Udvalgsarbejdet vil nu vise, hvad der videre måtte passe-

re, om det er muligt for os at samle et flertal af partier, i alt fald om nogle ændringer.

Jeg har lyst til at komme med nogle kommentarer til socialministerens oplysninger. For det første den, at når socialministeren understreger, at det er en besparelse, der omfatter alle lønmodtagere, må man sige, at vi tilsyneladende har læst undersøgelsen fra socialforskningsinstituttet med hver vores øjne. Det, socialforskningsinstituttet godtgør, er jo netop, at den rent faktisk ikke omfatter alle lønmodtagere, og jeg vil også godt sige til ministeren, at det gør ikke mig svag i knæene, at ministeren siger, at hvis ikke denne besparelse blev gennemført, måtte vi have ramt andre meget svagere grupper. Hvis regeringen havde været interesseret i at drøfte besparelsesforslag med socialdemokratiet, havde man nok indkaldt os til nogle drøftelser, og man havde i alt fald med garanti fundet helt andre områder end dem, man rent faktisk fandt frem til, da man sparede bl.a. på karensdagsområdet.

Det underer mig, at ministeren siger, at den omstændighed, at der er nogle lønmodtagere, der har flere ansættelsesforhold, ikke er noget stort problem. Hvis det ikke er noget stort problem, skulle det jo være ret let at løse, og vi må vel egentlig forvente, at ministeren i så fald kommer med et forslag om at få løst det problem, for for den enkelte er det et meget stort problem.

Når ministeren siger, at han inden længe vil give en redegørelse til folketingets socialudvalg og først på det tidspunkt, hvor han har fået et endeligt overblik over virkningerne, vil overveje, om der skal ske justeringer på visse områder, vil jeg sige: hvad er det for oplysninger ministeren har, som vi andre ikke har? Hvad er det for ny ting i forhold til det, der har været offentliggjort, senest altså socialforskningsinstituttets undersøgelse? Men vi kan jo starte vores udvalgsarbejde med at bede om at få denne redegørelse, så den kan indgå i vores videre arbejde.

Jeg vil gerne takke fru Mette Groes for hendes støtte til forslaget. Ganske naturligt ligger det, hun sagde, på bølgelængde med forslaget.

Det var vel heller ikke overraskende, at fru Agnete Laustsen fra det konservative folkeparti støttede socialministeren, men måske nok, at hun glædede sig over, at ministeren vil overveje visse ændringer, når redegørel-

[Erik B. Smith]

sen kommer. Vi må vel kunne tage det som udtryk for, at også det konservative folkeparti vil være positive over for det, man kalder justeringer, og som vi andre kalder dybtgående ændringer.

Til hr. Knud Andersen fra venstre, vil jeg godt gøre en enkelt bemærkning. Jeg synes, at hr. Knud Andersen i sin afvisning kom betænkeligt tæt på fremskridtspartiets afvisning med sin bemærkning om, at forslaget havde forbedret folkesundheden. Jeg troede faktisk, vi skulle være fri for mistænkeliggørelse på disse områder inden for de sociale nedskæringer, bortset naturligvis fra fremskridtspartiet, som vi af mange gode grunde helt har opgivet at tale fornuft med på dette område. Jeg synes, det er lidt beskæmmende, at venstre hæfter sig på den vogn; det siger lidt om partiets socialpolitiske holdning i øjeblikket, og det skal venstre nok høre mere for.

Fru Tove Niemanns bemærkninger om forbedring af arbejdsmiljøet bør man forbigå i pinlig tavshed, de taler for så vidt for sig selv.

Jeg har lyst til at sige til fru Aase Olesen, der afviser forslaget med samme begrundelse som den, der blev anvendt, dengang socialdemokratiet sidst havde sit forslag til behandling, hvad fru Lone Dybkjær sagde som ordfører. Jeg vil gerne citere fra sp. 7653:

»Jeg skal til slut sige, at karensdagen er regeringens forslag. Regeringen har ansvaret for, at grundlaget for loven er i orden, at der er tale om besparelser, at der ikke vil blive tale om en stor administration, og at den vil virke for alle.«

Og så har man altså en undersøgelse, der for det første viser, at den ikke virker for alle. For det andet har man helt klare administrative erfaringer, der nu viser, at har man flere ansættelsesforhold, er det ikke 8 timers karensdag, man bliver ramt af, men så bliver man ramt successivt i disse ansættelsesforhold, og selv om ministeren kalder det et lille problem, så er det ikke et lille problem for den, det går ud over. Hvis man har skæve arbejdstider på den måde, at man laver hele sit arbejde i ugens løb, f.eks. lørdag og søndag, rammes man uforholdsmæssigt hårdt af det her. Hvis det er sådan, at man ifølge overenskomst ikke har ret til dagpenge, selv om man bliver syg efter fremmøde, får man også mere end 8 timers karensdag. Hvis det

er sådan, at man ifølge overenskomst ikke har ret til løn under barnets første sygedag, bliver man også stillet dårligere end de øvrige grupper. Alt sammen noget, som helt klart må være bristede forudsætninger for at være med i det her. Vi snakker ikke om, som fru Lone Dybkjær i sin tid gjorde i forbindelse med forslaget, at det er en besparelse på 1½ mia kr. Dette er ikke en merudgift på 1½ mia kr. I bedste fald – eller i værste, alt efter indfaldsvinklen – er det en anmodning om under udvalgsarbejdet i alt fald at få justeret disse urimeligheder.

Endelig er der retningslinjer for § 12-aftaler. Det er helt åbenbart, at det er nødvendigt, at der kommer nærmere retningslinjer for § 12-aftaler. De eksempler, der har været fremme i pressen på, at man har presset folk til at forsøge at få § 12-aftaler, fordi de har haft hovedpine med overordentlig uregelmæssige mellemrum eller andre mindre væsentlige sygdomme, gør det ærlig talt temmelig betænkeligt, rent bortset fra det, som også hr. Agerschou var inde på i sit indlæg, nemlig at § 12-aftalernes rettigheder er ved at blive udhulet.

Jeg vil i øvrigt gerne takke hr. Agerschou for hans indlæg og hans støtte til vores forslag. Hr. Agerschou pegede også på, at skal man gå til efterbehandling eller til kontrol, så er tilbagefaldsreglen klart utilstrækkelig. Men det er måske nogle af de områder, som vi kan forvente at socialministeren, når han får et samlet overblik over situationen, er parat til at foretage justeringer på, og i givet fald skal vi naturligvis hilse med tilfredshed, hvis folketinget kunne blive enig om i alt fald at rette disse mindre ting.

Til slut må jeg sige, at vi er skuffede over, at det ikke har vist sig, at vi kan skaffe flertal for helt at afskaffe karensdagen. Den er en belastning for arbejdspladserne, og den er helt klart socialt skæv i alle de relationer, der er blevet nævnt, bl.a. af mit partis ordfører, fru Mette Groes.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Der er jo grænser for, hvor meget nyt der kan tilføres debatten om karensdagen, men jeg har lyst til at komme med et par bemærkninger om undersøgelser og opgørelser over, hvordan loven i almindelighed virker.

[Socialministeren]

Jeg forstår på ordførerne, at socialforskningsinstituttets redegørelse er læst på mange forskellige måder, og det kan man naturligvis altid gøre med en sådan undersøgelse. Det, der står tilbage, er, at der er tale om 763 adspurgte i den pågældende omnibusundersøgelse, og jeg ville i hvert fald ikke turde basere fremtidige overvejelser på en undersøgelse, der omfatter 763 deltagere.

Når hr. Erik B. Smith derfor spørger om, hvad det er for nogle oplysninger, jeg skulle sidde inde med, som kunne bruges til redegørelsen til socialudvalget, så er det naturligvis de egentlige fraværstatistikker, såvel Dansk Arbejdsgiverforenings fraværstatistik for den private sektor som de statistikker, der nu er udarbejdet for den offentlige sektor. Det, vi har lagt vægt på, som vi gjorde det, da vi sidst havde et forslag fra socialdemokratiet til behandling, er, at vi har to kvartaler at bygge vores oplysninger på, nemlig april kvartal og juli kvartal. Så snart det materiale er klart, vil det blive bearbejdet, og det er på grundlag af det, vi kan give en redegørelse til socialudvalget.

Det er altså ikke oplysninger, som er til rådighed nu, men som bliver til rådighed i nær fremtid. Med hensyn til den seneste oplysning, jeg gav her, og som faktisk først er fremkommet i dag, om, hvor mange virksomheder der følger loven, vil jeg godt gentage, at det altså i den private sektor efter Dansk Arbejdsgiverforenings undersøgelse er 90 pct. af arbejderne og 80 pct. af funktionærerne, der kommer ind under den. Det er efter min opfattelse betydelig mere, end man næsten havde kunnet håbe på efter de mange eksempler, som man har søgt at drage frem på, at den ikke blev fulgt. Jeg har normalt sagt, at jeg regner med, at der vil være 80 pct., der fulgte loven, men det er altså en højere procent, der, når alt kommer til alt, i virkeligheden følger den.

Jeg beklager stærkt – det skal ikke være nogen hemmelighed – at der er private virksomheder, som har søgt at undslå sig for gennemførelse af karensdagen. Det eneste, vi bare stadig væk skal holde fast i, er, at besparelsen er hjemme under alle omstændigheder, for den er kommet hjem i forbindelse med forlængelsen af arbejds giverperioden, uanset om man anvender karensdag eller ej, så det har ingen indflydelse på selve spareprovenuet, men det er da klart, at ideen med

det her er, at alle skal følge lovgivningen, og når vi er nået så langt op, som den undersøgelse viser, der bygger på nærmere betegnet 800 virksomheder, der normalt indgår i Dansk Arbejdsgiverforenings fraværstatistik, må jeg nok sige, at jeg synes egentlig, tallene er ganske tilfredsstillende. Men det kommer vi alt sammen tilbage til i forbindelse med den redegørelse, der vil blive udarbejdet i nærmeste fremtid.

Agerschou (SF):

Jeg vil da gerne prøve at hjælpe hr. Erik B. Smith i forsøget på at få de radikale til at udtale sig. Det er jo rigtigt, som hr. Erik B. Smith var inde på, at de radikale tidligere har sagt her i folketinget, at karensdagen skulle gælde alle, ellers ville partiet tage sin holdning til karensdagsordningen op til overvejelse. Den omtalte omnibusundersøgelse og for så vidt også undersøgelsen fra Dansk Arbejdsgiverforening viser jo klart, at det ikke er tilfældet. Dels sker der ikke løntræk for alle, dels administreres ordningen meget forskelligt, alt efter hvor og hvordan man er ansat. Selv om socialministeren nu forsøger at bortforklare den undersøgelse, der ligger fra socialforskningsinstituttet, synes jeg alligevel, at de radikale skulle komme op og besvare spørgsmålet: vil de radikale nu, som lovet tidligere, tage partiets holdning op til fornyet overvejelse?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er ikke mere på dagsordenen.

[Anden næstformand]

Landbrugs- og fiskeriudvalget har afgivet betænkning over:

Forslag til lov om offentlig fiskeauktion m.v. (Lovforslag nr. L 15).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Retsudvalget har afgivet tillægsbetænkning over:

Forslag til lov om ændring af lov om rets-afgifter og lov om stempelafgift. (Tinglysningsafgift). (Lovforslag nr. L 28).

Eksemplarer vil blive omdelt.

valg:

Skatte- og afgiftsudvalget (30/11 83):

Udtræder: Bente Juncker (CD)

Ny stedf.: Villy Jørgensen (CD)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 1. december 1983, kl. 10.00.

Angående dagsordenens indhold skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 17.04

Der er foretaget ændring i følgende ud-